

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Vlci_hlava.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Vlci_hlava

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 30.9.2006

Modification Date: 30.9.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

VLČÍ HLAVA
(Wolfshead)

Strach? Pardon, Messieurs, ale neznáte plný význam slova strach. Ne, na tom budu trvat. Jste vojáci, dobrodruzi. Stáli jste tváří v tvář regimentům dragounů, bojovali s běsnícím rozbouřeným morem. Ale strach, opravdový strach, při kterém vám vlasy vstávají hrůzou a chvějete se děsem, jste nepoznali. Já ano; ale dokud se legie prokletých nevyřítí z pekelných bran a svět nevzplane plamenem zkázy, lidé takový strach už nepoznají.

Poslouchejte, povím vám příběh. Udal se před mnoha lety na opačném konci světa, a nikdo z vás nespátí muže, o němž bude řeč, a pokud ano, nepoznáte ho.

Vraťte se se mnou zpátky v čase do dne, kdy jsem já, bezstarostný mladý kavalír, vystoupil ze člunu, který mě přivezl z lodi kotvící v přístavu. Proklel jsem bláto pokrývající celou plochu primitivních doků a vydal jsem se k zámku, kam mě pozval Dom Vincente da Lusto.

Dom Vincente byl zvláštní, prozíravý muž - energický člověk, který dovedl vidět věci přesahující rozměr doby. V jeho žilách snad kolovala krev starých Féničanů, kteří, jak tvrdí kněží, kdysi vládli mořím a budovali ohromná města v dalekých krajích. Jeho plány byly šílené, ale přesto úspěšné. Jen málo lidí by je dokázalo vymyslet; ještě méně z nich by je dokázalo uskutečnit. Rozhodl se usadit se na západním pobřeží černého, tajemstvími opředeného kontinentu, ráje všech cestovatelů - Afriky.

Na pobřeží malé zátoky vymýtil džungli, postavil svůj zámek a hospodářské budovy a nemilosrdnou rukou začal ze země rvát její bohatství. Měl čtyři lodi: tři menší škunery a velkou galeonu. Cestovaly bez ustání mezi jeho panstvím a španělskými, portugalskými, francouzskými, a dokonce anglickými městy, naložené vzácnými dřevy, slonovinou, otroky a tisícem dalších vzácných věcí, které Dom Vincente získal obchodem nebo dobýváním.

Vysoké riziko, vysoký zisk. A jestliže na černém kontinentu nevybudoval opravdové impérium, bylo to kvůli Carlosovi, jeho synovci s krysím obličejem - ale už zase odbíhám od příběhu.

Podívejte, Messieurs, nakreslím na stole mapu prstem namočeným do vína. Tady leží malý, mělký přístav a tady velké doky. Výkladiště bylo tady, v mírném svahu, s boudami skladišť po obou stranách, a tady končilo širokým, nepřiliš hlubokým příkopem. Přejdete přes úzký můstek a narazíte na vysokou palisádu z klád zapuštěných do země. Ta ohrazovala celý zámek. Zámek sám byl postaven podle vzoru zámku jiného, daleko staršího; popravdě řečeno byl spíš účelný než krásný. Kámen na jeho stavbu byl přivezen zdaleka; díky rokům úsilí tisíců černochů lopotících se pod bičem otrokářů jeho zdi pomalu rostly, a teď, po dokončení, byl téměř nedobytnou pevností. To bylo také záměrem stavitelů, jednak kvůli pirátům, slídícím podél pobřeží, a pak kvůli stále sílící hrozbě útoku domorodců.

Prostor na půl míle okolo hradu byl vyčištěn a přes bažinatý terén byly zbudovány pevné cesty. To vše vyžadovalo ohromné množství práce, ale lidská síla byla snadno k maní. Stačil dárek náčelníkovi a ten už zařídil vše potřebné. A Portugalci už vědí, jak lidi donutit k práci!

Méně než tři sta yardů od hradu tekla široká, mělká řeka, která ústila do přístavu. Na její jméno si už nevzpomenu; byl to nějaký domorodý název a já si na něm vždycky mohl zlomit jazyk.

Brzy jsem zjistil, že jsem nebyl na hrad pozván sám. Vypadalo to, že zhruba jednou ročně si Dom Vincente pozval na své osamělé sídlo zástup veselých přátel a několik týdnů odpočíval, aby se pak pro zbytek roku vrátil k tvrdé práci.

Když jsem přijel, byla už téměř noc, a tak byl ohromný banket v plném proudu. Byl jsem přivítán s nadšením, pozdravil jsem se s přáteli a byl jsem představen několika neznámým tvářím.

Byl jsem příliš unaven na to, abych výrazněji přispěl k zábavě, takže jsem tiše jedl a pil, naslouchal povídání a zpěvu a pozoroval jsem hosty.

Doma Vincenta jsem samozřejmě znal, byl to můj přítel už dlouhá léta; stejně tak i jeho krásnou neteř, Niece, která byla jedním z důvodů, proč jsem přijal pozvání do této nehostinné divočiny. Jeho synovce Carlose jsem také znal a upřímně jsem ho nesháňel - byl to zlomyslný, afektovaný člověk s tváří jako lasička. Potom tam byl můj starý přítel, Ital Luigi Verenza a jeho půvabná sestřička Marcita, která házela očima po mužích jako obvykle. Dále malý, podsaditý Němec, který si říkal Baron von Schiller, a hubený, tmavý a tichý Španěl, s rapírem málem větším než on sám.

Samozřejmě tam byla i rada dalších mužů i žen, ale je to už dlouho a všechny si je už nepamatuji.

Ale byl mezi nimi jeden, jehož tvář nějakým způsobem přitahovala mou pozornost, jako alchymistův magnet přitahuje železo. Byl to úsporně stavěný muž o málo víc než střední postavy, nevýrazně, skoro prostě oblečen a u pasu měl kord skoro tak dlouhý jako Španělův.

Ale nebyly to šaty ani zbraň, co upoutalo moji pozornost. Byla to jeho tvář. Oduševnělá, aristokratická tvář, hluboko zbrázděná vráskami, které jí dávaly unavený, přepadlý výraz. Na bradě a čele měl tenké jizvičky, jako od drápů nějakého zvířete, a mohl bych přísahat, že čas od času jsem v jeho šedých očích zahlédl vyplašený, štvaný výraz.

Otočil jsem se ke koketce Marcitě a zeptal jsem se na jeho jméno, protože jsem ho od chvíle, kdy jsme si byli představeni, už zapomněl.

„De Montour, z Normandie,“ odpověděla. „Divný pavouk. Nemám ho příliš ráda.“

„Pak ti tedy vyklouzl, ty malá čarodějko?“ Zamumlal jsem, protože díky dlouhému přátelství jsem byl imunní vůči jejímu hněvu i půvabům. Ale naštěstí se nerozzlobila a odpověděla mi jen ostýchavým pohledem zpod dlouhých řas.

V průběhu večera jsem de Montoura často pozoroval, byl jsem jím podivně fascinován. Jedl střídme, hodně pil a málo mluvil, většinou jen odpovídal na otázky.

Po chvíli, když se připíjelo hostiteli na zdraví, jsem si všiml, jak ho přátelé povzbuzují, aby se postavil a pronesl přípitek. Nejprve odmítal, potom se na jejich opakované naléhání zvedl a na okamžik tiše stál s

číši v ruce. Na chvíli zmlkl veselý hovor a upřely se na něj zraky všech přítomných. Potom se zasmál hlubokým, hrdelním smíchem a pozvedl číši.

„Na Šalamouna,“ vykřikl, „který spoutal všechny d'áblы! A třikrát buď proklet za to, že někteří unikli!“ Přípitek a prokletí v jednom! Všichni pili tiše, se spoustou kradmých, pochybovačných pohledů.

Té noci jsem se odebral na lože poměrně brzy, protože jsem byl unaven dlouhou cestou po moři a hlava mě bolela ze silného vína, kterého měl Dom Vincente vždy úctyhodnou zásobu.

Můj pokoj byl téměř na vrcholku zámku, a tak jsem měl dobrý výhled na lesy na jihu i na řeku. Nábytek byl v hrubém, primitivním stylu, stejně jako celá budova.

Stál jsem u okna a pozoroval arkebuzýra, přecházejícího po nádvoří před palisádou; holý prostor, nezřetelně se rýsující v měsíčním svitu, a ztichlou řeku.

Z domorodých chatrčí blízko u břehu řeky se neslo drnkání nějaké primitivní loutny hrající barbarskou melodií.

V temných stínech lesa zlomyslný noční pták pozvedl hlas v posměšné parodii na její nápev. Začaly se ozývat tisíce drobných zvuků - ptáci, zvířata, čertví co ještě! Velká šelma kdesi v džungli vydala zlověstný skřek. Otřásl jsem se a odstoupil od okna. V pochmurných hlubinách džungle žili podivní tvorové, skrývající se tam před slunečním svitem.

Potom jsem uslyšel klepání na dveře. Otevřel jsem a přivítal de Montoura.

Přešel k oknu a pohlédl na měsíc, zářící nad vrcholky stromů.

„Měsíc už je téměř v úplňku, že, Monsieur?“ poznamenal a otočil se ke mně. Přikývl jsem a mohl bych přísahat, že se při těch slovech zachvěl.

„Omlouvám se, Monsieur. Nebudu vás již déle obtěžovat.“ Otočil se k odchodu, ale u dveří se otočil a pohlédl mi přímo do očí.

„Monsieur,“ téměř šeptal se zuřivou naléhavostí, „ať už budete dnes v noci dělat cokoli, ujistěte se prosím, že jste zavřel dveře a zastrčil závoru!“

Pak byl pryč a já zůstal ohromeně stát.

Šel jsem spát, vzdálené výkřiky hostů mi zněly v uších. Přestože jsem byl unaven, nebo možná právě proto, spal jsem jen lehce. Protože se nikdy nevzbudím dřív než ráno, zvuky a hlasy mne provázely závojem spánku, a jednou se mi dokonce zdálo, jako by něco bušilo a vráželo do zavřených dveří.

Jak se dalo předpokládat, většina hostů se po bujném večeru ráno necítila zrovna nejlépe, takže zůstali ve svých pokojích. Kromě Doma Vincenta vlastně zůstali střízliví jen tři muži: de Montour, Španěl de Seville (jak si říkal) a já. Španěl se vína ani nedotkl a de Montour, přestože ho zkonsumoval neuvěřitelné množství, nejevil sebemenší známky opilosti.

Dámy nás přivítaly vlídně.

„Opravdu, Signore,“ poznamenala rozpustile Marcita a podala mi ručku s tak graciézním výrazem, že jsem se musel pousmát, „jsem šťastná, že se v této společnosti přece jen najdou gentlemani, pro které je naše společnost lákavější než sklenice vína - většina z našich přátel bude zřejmě dnes ráno příliš unavena!“

Podívala se na mě téma nejnebezpečnějšíma očima. „Zdá se mi, že někdo se minulou noc příliš opil, než aby byl diskrétní - nebo neopil dostatečně. Protože pokud mne mé ubohé smysly neklamou, někdo se v noci ochomýtal okolo mých dveří.“

„Ha!“ vykřikl jsem v návalu vzteku, „někdo -“

„Ne, pšt.“ Rozhlédla se kolem, jakoby se chtěla ujistit, že jsme sami, a pokračovala: „Není zvláštní, že Signor de Montour, předtím než se odebral na lože, mi poradil, abych pečlivě zajistila dveře?“

„Zvláštní,“ zamumlal jsem, ale neřekl jsem jí, že stejnou věc radil i mně.

„A není podivné, Pierre, že přestože Signor de Montour odešel z večírku dokonce ještě před tebou, vypadá teď, jako kdyby byl vzhůru celou noc?“

Pokrčil jsem rameny. Myšlenky žen se někdy ubírají podivnými cestami.

„Dnes v noci,“ řekla se čtveráckým výrazem, „závoru zavírat nebudu - a uvidíme, kdo se chytí.“

„Doufám, že něco takového bys neudělala.“

Ukázala své krásné zoubky ve shovívavém úsměvu a vytáhla malou, ošklivě vypadající dýku.

„Poslouchej, čertíku. De Montour mě varoval stejně jako tebe. Cokoli už věděl, kdokoli se v noci

potuloval halou, byl to daleko spíš vrah než tajný milenec. Měj dveře pevně zavřené. Máš společný pokoj s lady Ysabel, že?“

„Ne. A svou služku jsem na noc poslala do křídla pro otroky,“ řekla a uličnický na mě pohlédla zpod přivřených víček.

„Kdyby tě někdo poslouchal, rozhodně by tě nepovažoval za slušně vychovanou dívku,“ řekl jsem jí s otevřeností mládí a dlouhého přátelství. „Ukázněte se trochu, mladá dámo, nebo budu nucen říct vašemu bratrovi, aby vám naplácal.“

A s úsměvem jsem odešel, abych složil poklonu Ysabel. Portugalská dívka byla pravým opakem Marcity, skromná a tichá, možná ne tak krásná, ale velice přitažlivá půvabným, téměř dětským výrazem. Občas mě napadlo... ale co! Byl jsem mladý a pošetilý.

Omlouvám se, Messieurs. Mysl starého člověka už zase odbíhá. Chtěl jsem vám vyprávět o de Montourovi - o de Montourovi a synovci Doma Vincenta s krysím obličejem.

Branami se tlačila skupina ozbrojených domorodců, držných v odstupu portugalskými vojáky. Mezi nimi bylo několik desítek nahých mladých mužů a žen, připoutaných k sobě řetězy, které měli kolem krků. Byli to otroci, zajatí nějakým bojovným kmenem a přivedení na prodej. Dom Vincente si je přišel prohlédnout osobně.

Následovalo dlouhé dohadování a tahanice, která mě brzy přestala bavit. Otočil jsem se k odchodu a přitom jsem přemítal, jak se člověk tak vznešený jako Dom Vincente může snížit k tak ponižujícímu handrkování.

Ale rozmyslel jsem si to, když se najednou objevil jeden z domorodců z nedaleké vesnice a přerušil obchod dlouhou řečí k Domu Vincentovi.

Zatímco mluvili, objevil se de Montour. Za okamžik se Dom Vincente otočil k nám a řekl: „Jednoho z dřevorubců z vesnice včera v noci roztrhal leopard, nebo nějaké podobné zvíře. Byl to svobodný, mladý a silný muž.“

„Leopard? Viděl ho někdo?“ zeptal se rychle de Montour, a když mu Dom Vincente odpověděl záporně, otřel si třesoucí se rukou z čela studený pot.

„Podívejte se, Pierre,“ řekl mi Dom Vincente, „mám tu otroka, který si, zázrak nad zázraky, přeje patřit vám. I když jen bůh ví proč.“

Vybídl z řady mladého štíhlého Jakriho, jehož největší předností se zdál být široký úsměv.

„Je váš,“ řekl Dom Vincente. „Je dobře vycvičený a bude vám skvěle sloužit. A jak uvidíte, otrok je daleko výhodnější než sluha, protože všechno, co potřebuje, je jídlo, bederní rouška a čas od času polechtat bičem, aby si uvědomil, kde je jeho místo.“

Nedlouho poté jsem se dozvěděl, proč si Gola přál „patřit mně“ a vybral si mně mezi všemi ostatními. Bylo to kvůli mým vlasům. Jako spousta mladých šviháků té doby jsem měl dlouhé a vlnité vlasy, sahající až na ramena. Čirou náhodou jsem byl na oslavě jediný, kdo je takto nosil, a Gola vydržel sedět a dívat se na ně celé dlouhé hodiny, nebo alespoň dokud jsem pod jeho upřeným pohledem neznervózněl a neposlal ho pryč.

Té noci doutnající nepřátelství mezi Baronem von Schillerem a Jeanem Desmarte, dosud s obtížemi skrývané, propuklo naplno.

Jako obyčejně, příčinou byla žena. Marcita se pustila do odvážných flirtů s oběma najednou.

To nebylo zrovna moudré. Desmarte byl mladý, prudký blázen, von Schiller byl naproti tomu chlápěné zvíře. Ale kdy, Messieurs, vůbec ženy jednaly moudře?

Jejich vzájemná nenávisť vzplála vražedným plamenem, když se Němec pokusil Marcitu políbit.

V okamžiku řinčely kordy. Ale dřív, než je mohl Dom Vincente zarazit, se Luigi vrhl mezi bojující, srazil jejich čepele a odhodil je rozzlobeně stranou.

„Signoři,“ řekl měkce, ale rozhodně, „hodí se snad pro urozené signoři, aby bojovali jako kluci o moji sestru? Stačí říct, a můžete zkřížit kord s mým! Ty, Marcito, jdi do svého pokoje a nevyjdeš z něj bez mého svolení.“

A ona poslušně šla, přestože jinak byla zcela samostatná, neodvážila se odporovat útlému, zženštilé vypadajícímu mladíkovi, jehož rty byly teď zkrouceny hněvem a oči plály vražedným světlem.

Sokové se jeden druhému omluvili, ale z pohledů, které na sebe vrhali, nám bylo jasné, že hádka nebyla

zapomenuta a že může vzplanout znovu kvůli sebemenší zámince.

Pozdě v noci jsem se najednou probudil s podivným, tajemným pocitem hrůzy. Nevěděl jsem proč. Postavil jsem se, pohledem se ujistil, že dveře jsou pečlivě zajištěny a rozzlobeným kopnutím jsem probudil na podlaze spícího Golu.

Právě když rozmrzele vstával a protahoval se, ticho prořízl zděšený výkřik, který se rozlehl po celém zámku, výkřik dívky vystrašené k smrti.

Gola zavřískl a skočil za divan. Já jsem ve spěchu otevřel dveře a pospíchal dolů temnou chodbou. Pádil jsem po schodišti, ale na jeho konci jsem se s někým srazil a oba jsme upadli na zem.

Muž vyjekl a podle hlasu jsem poznal Jeana Desmarta. Pomohl jsem mu na nohy a s ním v patách jsem se dal opět do běhu. Křik už ustal, ale v celém hradě teď vládl chaos, ozývaly se zmatené výkřiky a řinčení zbraní, světla se postupně rozsvěcela, Dom Vincente křičel na vojáky rozkazy, ozbrojení muži naplnili místnosti a s rámusem klopýtali jeden přes druhého. Uprostřed všeho toho zmatku jsme Desmarte, Španěl a já dorazili ke dveřím Marcitina pokoje, právě když Luigi vrazil dovnitř a zachytil svou sestru do náručí.

To už vpadli do pokoje i ostatní, v rukou nesli zbraně a světla a křikem se dožadovali vysvětlení.

Dívka tiše ležela v bratrově náručí, temné vlasy měla rozhozené po ramenou. Její elegantní noční úbor byl roztrhán na cáry a vystavoval tak na odiv její půvabné tělo. Paže, ňadra a ramena jí křížovaly hluboké škrábance.

Po chvíli otevřela oči, otřásla se, divoce vykřikla, zoufale se přitiskla k Luigimu a plačtivě ho prosila, ať jí ochrání před něčím děsivým.

„Dveře,“ vzlykala. „Nechala jsem je nezajištěné. A něco se v temnotě vplížilo do mého pokoje. Zaútočila jsem na to dýkou, ale mrštilo to se mnou na zem a trhlo a drásalo. Pak jsem omdlela.“

„Kde je von Schiller?“ zeptal se Španěl s divokým leskem v očích. Všichni se podívali na své sousedy. Byli tam všichni, chyběl jen Němec. Zaznamenal jsem de Montoura, zírajícího na vyděšenou dívku. S údivem jsem si všiml, že nemá zbraň.

„K čertu, von Schiller!“ vykřikl Desmarte zuřivě. Polovina z nás následoval Doma Vincenta ven na chodbu a dychtíce po pomstě jsme prohledávali hrad. V jedné tmavé chodbě jsme našli von Schillera. Ležel tváří k zemi v rostoucí karmínové kaluži.

„To musel udělat nějaký domorodec!“ vykřikl se zděšenou tváří Desmarte.

„Nesmysl,“ zahřměl Dom Vincente. „Nikdo z domorodců z venku nemohl projít přes vojáky. Všichni otroci, von Schillerovi mezi nimi, byli bezpečně zavřeni v křídle pro otroky, kromě Goly, který spal v Pierrově pokoji, a Ysabeliny služky.“

„Kdo jiný by mohl udělat něco takového?“ vykřikl v návalu vzteku Desmarte.

„Vy!“ řekl jsem příkře. „Proč byste jinak tak hbitě pospíchal z Marcitina pokoje?“

„Ty prokletý lhář!“ zařval a v mžiku tasený kord už svištěl proti mé hrudi; ale přestože byl rychlý, Španěl byl ještě rychlejší. Desmartův rapír zazvonil o zeď a on sám ztrnul jako socha, protože nehybný hrot Španělova kordu mu mířil na hrdlo.

„Svažte ho,“ řekl Španěl klidně.

„Skloupte prosím své ostří, Done Florenzo,“ poručil Dom Vincente, prodral se dopředu a ovládl scénu.

„Signore Desmarte, jste jedním z mých nejlepších přátel, ale zde jsem já jediným zákonem a povinností musí být učiněno zadost. Vaše slovo, že se nepokusíte o útěk.“

„Máte ho mít,“ odpověděl Gaskoněc chladně. „V rozčilení jsem jednal unáhleně. Omlouvám se. Nechtěl jsem se úmyslně vzdát, ale ztratil jsem se v chodbách a komnatách toho prokletého hradu.“

Všichni z nás, pravděpodobně až na jednoho, mu věřili.

„Pánové!“ De Montour vykročil dopředu. „Ten mladík je nevinný. Obrátte Němce.“

Dva vojáci tak učinili. De Montour pokrčil rameny a ukázal na něj. My ostatní jsme tam pohlédli jen jednou a pak v hrůze odvrátili tvář.

„Mohl něco takového udělat člověk?“

„Snad s dýkou –“ začal někdo.

„Žádná dýka nezpůsobí taková zranění,“ odbyl ho Španěl. „Němec byl roztrhán drápy nějakého velkého zvířete.“

Rozhlédli jsme se kolem sebe, napůl očekávající skrytou příšeru sápadící se ze stínů.

Prohledali jsme celý hrad. Ale po tajemné šelmě jsme nenašli ani stopu.

Už svítalo, když jsem se vrátil ke své komnatě, abych zjistil, že se Gola zavřel uvnitř. A trvalo mi téměř půl hodiny, než jsem ho dokázal přesvědčit, aby mě pustil dovnitř.

Dal jsem mu pořádný pohlavek a vyčetl mu jeho zbabělost. Potom jsem se mu pokoušel vysvětlit, co se vlastně stalo, protože francouzsky částečně rozuměl, a dokonce mluvil divokou směsicí, které hrdě říkal francouzština.

Poslouchal s otevřenou pusou a když se příběh chýlil ke konci, z očí mu byla vidět jen bělma.

„Džu džu!“ šeptal vystrašeně. „Šaman!“

Slyšel jsem neurčité příběhy, o málo víc než zbytky legend, o d'ábelském leopardím kultu, který existoval na západním pobřeží. Žádný běloch nikdy nikoho z jeho uctíváčů nespátl, ale Dom Vincente nám vyprávěl příběhy o zvířecích lidech, oděných do leopardích kůží, kteří se plížili půlnoční džunglí, ničili a zabíjeli. Mráz mi přeběhl po zádech a v okamžiku jsem Gólu držel tak pevně, až vyjekl bolestí.

„Byl to leopardí muž?“ syčel jsem a vztekle s ním cloumal.

„Massa, massa,“ sípal. „Já být dobrá hoch! Džu džu muž dostat! Víc lépe neřít!“

„To mi tedy řekneš!“ zaskřípal jsem a zesílil sevření, dokud nezamával rukama v chabém protestu a neslibil, že mi poví vše, co ví.

„Ne leopardí muž!“ šeptal a oči se mu rozšířily neskutečným strachem. „Měsíc, být úplněk, najít dřevorubec, moc potrháná. Najít jiný dřevorubec. Velký Massa (Dom Vincente) říct, ‚leopard‘. Nebýt leopard. Ale leopardí muž přijít a chtít zabít. Něco zabít leopardí muž! Moc potrháná! Hai, hai! Měsíc být opět úplněk. Něco přijít do samotná chata, roztrhat ženu, roztrhat když spát. Muž najít roztrhaná žena. Velký Massa říct ‚leopard‘. Úplněk znovu, a dřevorubec opět najít, moc potrháná, a teď to přijít do zámek. Ne leopard. Ale vždy najít stopy od člověka!“

Podíval jsem se na něj zmateně a nechápavě.

Gola měl pravdu. Z dějiště vraždy vždycky vedly stopy člověka. Proč potom domorodci neřekli Domu Vincentovi, že se honí za přízrakem? Teď Gola nasadil vychytralý výraz a pošeptal mi do ucha, že vždycky to byly stopy muže v botách!

I když jsem předpokládal, že Gola možná lže, zmocnil se mě nevysvětlitelný strach. Kdo si potom myslí, že spáchal ty děsivé vraždy?

A on odpověděl: Dom Vincente!

Tenkrát, Messieurs, se mé myšlenky točily v jednom velkém zmateném víru.

Co to všechno vlastně znamenalo? Kdo zabil Němce a pokoušel se zmocnit Marcity? A když jsem o tom zločinu přemýšlel podrobněji, připadalo mi, že cílem útoku byla spíš vražda než znásilnění.

Proč nás de Montour varoval, ačkoliv potom se zdálo, že o zločinu něco věděl a dokonce řekl a dokázal, že Desmarte je nevinný?

Bylo to na mě všechno trochu moc složité.

Řeči o vraždění se začaly šířit i mezi domorodci, navzdory našemu úsilí, a ti brzy začali být neklidní a nervózní. Třikrát během dne byl Dom Vincente donucen potrestat je bičem za neposlušnost. Atmosféra neklidu prostoupila pomalu celým zámkem.

Měl jsem v úmyslu jít s Golovým příběhem za Domem Vincentem, ale rozhodl jsem se ještě chvíli počkat.

Toho dne dámy zůstaly ve svých komnatách a muži byli neklidní a podráždění. Dom Vincente oznámil, že všechny stráže budou zdvojeny a hlídány budou i některé hradní chodby. Přistihl jsem se při cynickém pomýšlení, že pokud byla Golova podezření pravdivá, stráže mnoho platné nebudou.

Rozhodně nejsem, Messieurs, muž, který by se dovedl s takovou situací vyrovnat s klidem. A byl jsem mladý. Takže předtím, než jsme se odebrali na lože, mrštíil jsem pohárem na stůl a rozzlobeně oznámil, že jakémukoliv člověku, zvířeti nebo samotnému d'áblovi navzdory, dnes v noci budu spát s dveřma otevřenýma dokořán. A odvrávorat jsem do svého pokoje.

Stejně jako první noci přišel de Montour. A měl výraz člověka, který nahlédl do otevírajících se bran pekla.

„Přišel jsem,“ řekl přiškrceným hlasem, „abych vás požádal - ne, Monsieur, úpěnlivě vás prosím - abyste

změnil své ukvapené rozhodnutí.“

Netrpělivě jsem potřásl hlavou.

„Jste již opravdu pevně rozhodnut? Potom vás prosím, abyste mi učinil laskavost a až odejdu do svého pokoje, zavřel za mnou pevně zvenčí dveře.“

Splnil jsem jeho prosbu a když jsem se vracel zpět, byl jsem zmaten a překvapen. Poslal jsem Golu do křídla pro otroky a rapír i dýku jsem položil na dosah. Nešel jsem ani do postele, ale schoulil jsem se ve tmě do křesla. Měl jsem co dělat, abych neusnul. Abych se udržel vzhůru, začal jsem znovu přemítat o podivném de Montourově přání. Zdálo se, že je velice rozrušen; oči měl upřené do neznáma k tajemstvím známým jen jemu samému. A jeho tvář určitě nebyla tváří ničemy.

Najednou se mě zmocnilo nutkání jít do jeho pokoje a promluvit si s ním.

Procházet těmi potemnělými chodbami byl strašidelný pocit, ale po chvíli jsem konečně stanul před dveřmi de Montourova pokoje. Tiše jsem zavolal jeho jméno. Ticho. Natáhl jsem ruku a narazil na roztržité dřevo. Spěšně jsem vytáhl křemen a ocílku, které jsem měl s sebou, a ve světle hořícího troudu jsem spatřil velké dubové dveře visící z mohutných pantů - rozbité a vyražené zevnitř! A de Montourův pokoj byl prázdný.

Z náhlého popudu jsem se rozběhl zpátky do svého pokoje, rychle, ale tiše - naštěstí jsem měl bosé nohy. A když jsem se blížil ke dveřím, uvědomil jsem si, že v temnotě přede mnou se cosi skrývá. Něco, přicházející z postranní chodby a plížící se skrytě vpřed.

V náhlém záchvatu strachu jsem vyrazil kupředu a naslepo jsem udeřil do temnoty. Má sevřená pěst narazila na lidskou hlavu a něco se se žuchnutím zřítilo k zemi. Znovu jsem rozsvítil světlo. Na podlaze ležel muž v bezvědomí - a byl to de Montour.

Upevnil jsem svíčku do držáku na zdi. V ten okamžik se de Montourovi oči otevřely a po chvílce se nejistě postavil.

„Ty!“ vykřikl jsem a vztekem jsem ani nevěděl, co říkám. „Zrovna ty!“

Jen přikývl.

„Ty jsi zabil von Schillera?“

„Ano.“

S výkřikem hrůzy jsem se odtáhl.

„Poslouchej.“ Zvedl ruku. „Chop se rapíru a probodni mě. Nikdo se tě ani nedotkne.“

„Ne,“ vykřikl jsem. „To nemohu.“

„Tak rychle,“ řekl ve spěchu, „vrať se do svého pokoje a zavři dveře. Pospěš si! Vráti se to!“

„Co se vrátí?“ zeptal jsem se a roztrásl se hrůzou. „Pokud to ublíží mně, ublíží to i tobě. Pojď do pokoje se mnou.“

„Ne, ne!“ zavřeštěl a odskočil od mé napřažené ruky. „Pospěš si, dělej! Na okamžik mne to nechalo, ale vrátí se to.“ A potom hlubokým hlasem, v nepopsatelné hrůze pokračoval: „Už se to vrací. Už je to tu zas!“

V tom okamžiku jsem pocítil nehmotnou, beztvárovou přítomnost něčeho děsivého.

De Montour stál se ztuhlými nohama, ruce napjaté a sevřené pěsti. Pod kůží se mu napjaly svaly, oči se mu rozšířily, na čele vystoupily žíly jako při nesmírné fyzické námaze. Ke své hrůze jsem pozoroval, jak beztvará, nepojmenovatelná věc začíná nabývat zřetelnějších obrysů! Jako stín pomalu obklopovala de Montoura.

Zmocňovalo se ho to! Dobrý Bože, ta věc ho prostupovala a splývala s ním!

De Montour zakolísal a ze rtů mu unikl výkřik. Černý stín zmizel. De Montour se zachvěl. Potom se ke mně otočil a Bůh dá, abych takovou tvář už nikdy nespatriil!

Byl to odporný, zvířecí obličej. Oči plály divokým vztekem a rty, ze kterých vycházelo divoké vrčení, odkrývaly lesklé zuby, které k mé rostoucí hrůze připomínaly daleko spíš než lidské zuby zvířecí tesáky. Ta věc (nemohu to nazývat člověkem) pomalu postupovala proti mně. Vyjekl jsem hrůzou a vrhl se do dveří, právě když ta věc vyskočila do vzduchu směrem ke mně. Zabouchl jsem dveře a křečovitě je držel, zatímco ta věc se proti nim znovu a znovu vrhala.

Konečně se to vzdalo a pomalu se to odplížilo chodbou. Ochable a vyčerpaně jsem se posadil, čekal a naslouchal. Otevřeným oknem vanul vítr přinášející vůni Afriky, kořeněnou a nečistou. Z vesnice

přicházely zvuky domorodých bubnů. Vzhůru po řece od džungle jim odpovídaly další. Potom se hluboko z džungle ozvalo dlouhé, kvílivé vlčí zavytí. Víc si už nepamatuji.

Ráno přineslo zprávy vyděšených vesničanů o domorodé ženě potrháné podivnou noční příšerou. Žena jen stěží vyvázla živá. Vydal jsem se za de Montourem.

Cestou jsem potkal Doma Vincenta. Byl rozrušený a rozzlobený.

„V zámku se děje nějaká lotrovina,“ řekl. „Minulou noc, i když jsem o tom nikomu nic neřekl, se něco vrhlo na záda jednoho z arkebuzýrů, servalo mu z ramen koženou vestu a pronásledovalo ho to až do kasáren. Navíc někdo zamkl de Montoura v jeho pokoji a ten musel vyrazit dveře, aby se dostal ven.“

Pokračoval v cestě, mumlaje si pro sebe. Sešel jsem po schodech, zmaten ještě víc než předtím.

De Montour seděl na pohovce a vyhlížel z okna. Kolem něj se vznášel neviditelný oblak únavy.

Jeho dlouhé vlasy byly rozčuchané a neučesané a oděv měl potrháný. S úlekem jsem si všiml, že na rukou má krvavé skvrny a nehty byly polámané.

Když jsem vešel, vzhlédl ke mně a pohybem ruky mi nabídl místo. Jeho tvář byla unavená a vyčerpaná, ale byla to tvář člověka.

Po chvíli ticha promluvil.

„Povím ti svůj podivný příběh. Nikdy předtím jsem ho nikomu neřekl a nejsem si jist, proč ho vlastně vyprávím tobě, když vím, že mi stejně nebudeš věřit.“

A potom jsem vyslechl ten nejdivočejší, nejfantastičtější a nejpodivnější příběh, jaký kdy kdo slyšel.

„Před lety,“ začal de Montour, „jsem byl za vojenským posláním v severní Francii. Byl jsem přinucen sám projít lesy Villefère plnými nepřátel. Tam jsem byl napaden nelidskou příšerou - vlkodlakem. Za úplňku jsme zápasili na život a na smrt, a já tu věc zabil. A pravda je taková: pokud je vlkodlak zabit ve své pololidské podobě, jeho duch bude svého vraha pronásledovat navěky. Ale pokud je zabit jako vlk, pohltí ho peklo. Opravdový vlkodlak není, jak se mnozí domnívají, člověk, který na sebe bere podobu vlka, ale vlk, měnící se v člověka!

Ted' dobře poslouvej, příteli, povím ti strašné tajemství, které jsem draze zaplatil mnoha děsivými skutky. Na počátku byl svět podivný a znetvořený. Jeho džunglemi se potulovaly pitoreskní příšery. Z jiného světa přišli prastaří démoni a přízraky a usadili se v novém, mladším světě. Po celé věky spolu bojovaly síly dobra a zla.

Podivné zvíře, známé jako člověk, se potulovalo mezi ostatními zvířaty, a protože dobro i zlo na sebe k dosažení svých cílů musí vzít konkrétní podobu, duchové dobra vstoupily do člověka. Zlo vstoupilo do jiných zvířat, do plazů a ptáků, a vedli spolu dlouhý a urputný boj. Ohromní draci a hadi byli zahubeni a spolu s nimi i démoni. Konečně Šalamoun, moudrý nad ostatní, s nimi svedl velikou bitvu, a díky své moudrosti je přemohl, zmocnil se jich a spoutal je. Ale nejsilnější a nejmocnější z nich Šalamoun sice vyhnal, ale přemoci je nedokázal. Ti na sebe vzali podobu vlků. Během věků se pouto mezi vlky a demony upevnilo. Dáblové už nedokázali vlčí tělo opouštět po libosti. V mnoha případech vlk zvítězil nad silou démona a podmanil si ho, takže se stal opět jen zvířetem, sice lýtým a úskočným, ale pouze zvířetem. Ale dokonce ještě dnes zbyla spousta vlkodlaků.

A za úplňku na sebe vlk může vzít úplnou nebo částečnou podobu člověka. Když je měsíc v zenitu, zvířecí duše opět získá nadvládu a vlkodlak se stane zase jen obyčejným vlkem. Ale pokud je zabit v lidské podobě, jeho duch je volný a může svého přemohitele pronásledovat celé věky.

Ted' poslouvej. Domníval jsem se, že jsem to zabil, až když se to vrátilo do své pravé podoby. Ale zabil jsem o okamžik dříve. Měsíc, přestože se již blížil zenitu, ho ještě zcela nedosáhl a ta věc ještě nebyla úplně vlkem.

To jsem ale nevěděl a pokračoval jsem svou cestou. Ale když se přiblížil úplňk, pocítil jsem podivný, zlověstný dotek čehosi cizího. Ve vzduchu visel strach a cítil jsem nejasné, tajuplné nutkání. Jedné noci, v malé vesničce uprostřed pralesa, mne ten pocit najednou ovládl zcela. Byla noc a měsíc, téměř v úplňku, právě vycházel nad vrcholky stromů. A mezi sebou a měsícem jsem ve vzduchu spatřil nejasný, neurčitý obrys vlčí hlavy!

Z toho, co se stalo potom, si pamatuji jen málo. Matně si vzpomínám, jak jsem se plížil ztichlou ulicí, pamatuji si boj, krátký, marný odpor, a zbytek je zahalen do krvavého oparu, dokud jsem dalšího rána nepřišel k sobě. Na mém oblečení byly skvrny od krve a já vyslechl zděšené vyprávění vesničanů o páru

tajných milenců zavražděných děsivým způsobem jen několik kroků od vesnice, roztrhaných na kusy zřejmě divokým zvířetem, pravděpodobně vlkem.

Z té vesnice jsem rychle utekl, ale neutíkal jsem sám. Ve dne jsem přítomnost svého vládce ani necítil, ale když přišla noc a vyšel měsíc, běhal jsem lesem, vrah lidí, d'ábel v lidské podobě.

Bože, kolik marných bitev jsem svedl! Ale vždycky to zvítězilo a vzápětí jsem toužil jen po další oběti.

Ale jakmile se měsíc dostal do úplňku, moc té věci začínala zvolna slábnout. Poznenáhlu se vytratila úplně a znovu se vrátila až tři noci před úplňkem.

Zabil bych se už dávno, ale neodvážil jsem se. Duše sebevrahů je totiž prokletá a můj duch by navěky trpěl v žáru pekelných plamenů. A to nejhorší, nejstrašnější ze všeho je, že mé mrtvé tělo by se navěky toulalo po zemi, ovládané a obývané duší vlkodlaka! Může být vůbec něco děsivějšího?

Zdálo se, že mi lidské zbraně nemohou vážněji ublížit. Mnohokrát jsem byl probodán mečem a nespočetněkrát mě zranili dýkami. Mé tělo je plné jizev. Ale přesto se jim nikdy nepodařilo srazit mě k zemi. V Německu mne spoutali a vsadili do klády. Už jsem se domníval, že tam pokojně zemřu, ale ta věc se mne opět zmocnila, přerval jsem pouta a uprchl. Křížem krážem jsem se toulal světem a v mých stopách kráčela hrůza a smrt. Řetězy, zdi vězení, nic mě nemohlo zadržet. Ta věc je ke mně připoutána na věky.

V zoufalství jsem přijal pozvání Doma Vincenta, abych se s tebou setkal. O mém druhém životě nikdo nevěděl, protože v moci démona mne nikdo nepoznal, a jen málo z těch, kteří mne spatřili, přežilo, aby o tom mohli vyprávět. Na mých rukou je krev, má duše propadla věčným plamenům zatracení a má mysl je rozervána hrůzou nad zločiny, které jsem spáchal. A přesto mi není pomoci. Věř mi, Pierre, nikdo ještě nepoznal utrpení, jaké jsem zakoušel já.

Ano, zavraždil jsem von Schillera a měl jsem v úmyslu zabít i Marcitu. Proč jsem ji ušetřil, to opravdu nevím, protože v minulosti jsem bez milosti hubil ženy stejně jako muže. Teď, pokud budeš tak laskav, se chop meče a zab mě, a s posledním dechem, který opustí mé rty, ti dám i požehnaní. Ano?“

Když jsem opouštěl de Montourův pokoj, mé myšlenky vířily ve zmatku. Nevěděl jsem kudy kam.

Vypadalo to, že nás snad zabije všechny, ale přesto jsem se nemohl přinutit jít za Domem Vincentem a všechno mu povědět. V hloubi duše jsem totiž de Montoura litoval.

Byl jsem tedy zticha a v následujících dnech jsem ho vyhledával při nejrůznějších příležitostech a rozmlouval s ním. Začínalo mezi námi klíčit opravdové přátelství.

Zhruba tou dobou ten černý rarách, Gola, kolem sebe začal šířit atmosféru potlačovaného vzrušení, jakoby zoufale chtěl něco říci, ale nemohl nebo se neodvážil.

A tak plynuly dny plné hodování, pitek a lovu, dokud jedné noci de Montour nepřišel do mé komnaty a beze slova ukázal na měsíc, který právě vyšel na oblohu.

„Podívej se,“ řekl, „mám plán. Oznámím, že odcházím do džungle na lov a zdržím se tam patrně několik dní. Ale na noc se vrátím do zámku a ty mě zamkneš do kobky ve sklepení, která teď slouží jako skladiště.“

Tak jsme také učinili. Dvakrát denně jsem nepozorovaně vyklouzl ven a přinesl svému příteli jídlo a pití. Trval na tom, že bude zůstat ve sklepe i ve dne, protože ačkoliv démon ho nikdy za světla nenavštívil a on sám se domníval, že za dne je bezmocný, nechtěl mu dát ani tu nejmenší šanci.

V té době jsem si také povšiml, že synovec Doma Vincenta s krysí tváří, Carlos, upřel svou pozornost k Ysabele, své druhé sestřenici, která se tím ale nezdála být příliš potěšena.

Já osobně bych ho vyzval na souboj i pod tou nejmenší záminkou, ale toto se mne opravdu netýkalo. V každém případě však Ysabela vypadala, jakoby z něj měla strach.

Mimochodem, můj přítel Luigi byl roztomilou Portugalkou okouzlen a jeho láska rostla každým dnem. De Montour seděl ve své cele a přemítal o svých strašných skutcích, pokud se nepokoušel holýma rukama vyrazit závory.

Don Florenzo bloudil po hradě jako Mefistofeles.

Ostatní hosté se bavili, hašteřili a pili.

Gola se plížil kolem a po očku na mě pokukoval, jako by mi naznačoval něco důležitého. Není divu, že mé nervy byly napjaté k prasknutí.

Den ode dne byli domorodci nervóznější, neposlušnější a vzpurnější.

Jedné noci, nedlouho před úplňkem, jsem vstoupil do kobky, kde seděl de Montour.

Rychle zvedl zrak.

„Máš docela odvahu, když ke mně přicházíš v noci.“

Pokrčil jsem rameny a posadil se.

Malým, zamřížovaným oknem proudily dovnitř zvuky a vůně noční Afriky.

„Zase se ozývají bubny domorodců,“ řekl jsem. „V posledních týdnech znějí téměř neustále.“

De Montour souhlasil.

„Ti domorodci jsou neúnavní. Myslím, že mají za lubem nějakou čertovinu. Všiml sis, že Carlos je často s nimi?“

„Ne,“ odpověděl jsem, „ale vypadá to, že už brzy se mezi ním a Luigim něco strhne. Luigi se dvoří Ysabele.“

Tak jsme si povídali, když tu najednou de Montour ztichl, začal být mrzutý a odpovídal jen jednoslabičně.

Měsíc už vyšel a zářil za zamřížovaným okénkem. De Montourova tvář byla zalita měsíčními paprsky.

Potom mne sevřela hrůza. Na zdi za De Montourem se objevil stín, stín ve tvaru vlčí hlavy!

Ve stejném okamžiku jeho přítomnost vycítil i on a s výkřikem vyskočil ze židle.

Vrhl se rozzuřeně vpřed a když jsem o zlomek vteřiny později třesoucí se rukou zasunoval závoru na dveřích, cítil jsem, jak se do nich opřel celou svou vahou. Když jsem se hnál nahoru po schodech, slyšel jsem divoký řev a bušení na železem okované dveře. Ale ty našťastí odolaly i ohromné síle vlkodlaka. Právě když jsem vešel do pokoje, vtrhl dovnitř Gola a vychrlil ze sebe příběh, který v sobě dusil celé dny.

Nevěřicně jsem ho vyslechl a okamžitě jsem se rozběhl za Domem Vincentem.

Bylo mi řečeno, že Carlos ho požádal, aby ho doprovodil do vesnice a pomohl mu při nákupu otroků.

Řekl mi to Don Florenzo, a když jsem mu potom vyprávěl celý Golův příběh, připojil se ke mně.

Společně jsme prošli branou, stručně se ohlásili strážím a vydali se přístavištěm k vesnici.

Když jsme je dostihli, byli už nedaleko vesnice. „Dome Vincente!“ vykřikl jsem. „Vrať se prosím okamžitě do zámku. Carlos vás prodal do rukou domorodců! Gola mi řekl, že dychtí po vašem majetku a po Ysabel! Vystrašení domorodci mu napovídali bůhvíco o otiscích bot u místa vraždy obou dřevorubců a on jim namluvil, že vrahem jste vy! Dnes v noci se mají domorodci vzbouřit a povraždít všechny na hradě s výjimkou Carlose! Slyšíte mě, Dome Vincente?“

„Je to pravda, Carlosi?“ zeptal se Dom Vincente ohromeně.

Carlos se ošklivě zasmál.

„Ten blázen mluví pravdu,“ ušklíbl se, „ale vám to nijak nepomůže. Ha!“

Vykřikl a skočil po Domu Vincentovi. Vtom se v měsíčním světle zableskla ocel a Španělův kord proklál Carlose dřív, než se stačil pohnout.

Okolo nás vyrostly stíny. Vzájemně jsme si kryli záda, tři muži proti stu. Zableskla se kopí a z desítek mohutných hrdel vyšel děsivý křik. Odrazil jsem tři domorodce a pak jsem se zhroutil pod omračující ranou válečného kyje. O okamžik později prese mne padl Dom Vincente s oštěpem v paži a dalším zabodnutým ve stehně. Nad námi stál Don Florenzo, rapír v jeho rukou se svíjel jako živý, dokud se nepřihnal oddíl vojáků, nevyčistil břeh řeky a neodnesl nás do zámku.

Černé hordy vzápětí zaútočily na návrší, překonávaly příkop a přelézaly palisády, A znovu a znovu je palba stovky obránců srážela zpátky.

Záře hořících, vypleněných skladišť soupeřila s jasem měsíce. Domorodci se shlukli okolo velkého skladiště na druhé straně řeky a začali ho rabovat.

„Kdyby tak někdo z nich upustil pochodeň,“ řekl Dom Vincente, „je tam pěkných pár tisícovek liber střelného prachu. Neodvážil jsem se skladovat trhavinu na této straně řeky. K čertu, k útoku na nás se spojily snad všechny kmeny z okolí a všechny mé lodi jsou zrovna na moři. Nějakou dobu si je můžeme udržet od těla, ale nakonec palisády překonají a to bude náš konec.“

Pospíchal jsem do kobky, kde seděl de Montour. Zvenčí jsem zavolal jeho jméno a podle hlasu, kterým mi odpověděl, jsem poznal, že ho démon alespoň na chvíli opustil.

„Černoši povstali,“ oznámil jsem mu.

„To jsem si domyslel. Jak se vyvíjí bitva?“

Vyprávěl jsem mu podrobnosti o Carlosově léčce, o bojích a zmínil jsem se i o střelném prachu za řekou. Vyskočil na nohy.

„Na mou prokletou duši,“ vykřikl, „ještě jednou si s peklem zahrajem kostky! Rychle, vyved' mě z hradu! Jednoduše přeplovu řeku a vyhodím ten prach do vzduchu!“

„To je šílenství!“ zděsil jsem se, „mezi hradbami a řekou je nejméně tisícovka černochů a třikrát tolik za ní! A řeka se hemží krokodýly!“

„Zkusím to!“ odpověděl a v jeho tváři jsem četl nezvratné odhodlání. „Pokud se mi to podaří, bude o nějakou tu tisícovku černých lotrů míň. Pokud zahynu, moje duše bude volná a možná, že když položím život za dobrou věc, dostane se mi milosti.“

„Pospěš,“ vyrazil ze sebe vzápětí, „démon už se vrací! Už cítím jeho moc! Pospěš!“

Utíkali jsme k bráně. De Montour namáhavě oddechoval, jakoby s něčím sváděl krutý boj.

U brány se vrhl dopředu a prosmýkl se mezi mohutnými křídly. Přivítal ho rozzuřený křik domorodců.

Vojáci křičeli nadávky a kletby na něj i na mě. Z vrcholku palisády jsem viděl, jak se nejistě rozhlíží ze strany na stranu. Zástup domorodců postupoval nezadržitelně vpřed, v rukou svírali oštěpy.

Potom k obloze vzlétlo strašlivé vlčí zavytí a de Montour se vyřítit vpřed. Domorodci se v úžasu zastavili a dřív, než se stačili pohnout, byl mezi nimi. Zazněly výkřiky, ale namísto nenávisti v nich byla hrůza a děs. Překvapení vojáci sklonili zbraně.

De Montour běsnil ve středu černého davu a když se konečně dali domorodci na útěk, tři z nich zůstali na zemi v krvi.

Tucet kroků je pronásledoval; pak ztuhl jako z kamene. Na okamžik tak stál, zatímco kolem něj pršela kopí. Pak se otočil a rychle se rozběhl směrem k řece.

Několik kroků od břehu řeky mu zastoupila cestu další skupina černochů. V planoucí záři hořících domů byla celá scéna jasně osvětlená. Vržené kopí proklálo de Montourovi paži. Bez zastavení ho vyrval a nabodl na něj domorodce, kterým pak mrštil mezi ostatní.

Člověku posedlému démonem se nemohli postavit. S křikem prehali, de Montour skočil jednomu z nich po zádech a srazil ho k zemi.

Vztyčil se, na okamžik se zapotácel a skočil na kraj řeky. Na krátkou chvíli se zastavil a potom zmizel mezi stíny.

„Jméno toho d'ábla!“ oddechoval Dom Vincente. „Co je to za člověka? Byl to de Montour?“

Přikývl jsem. Nad praskáním arkebuz zněly divoké výkřiky domorodců. Byli shluknuti kolem velkého skladiště za řekou.

„Připravují velký útok,“ řekl Dom Vincente. „Myslím, že tentokrát se dostanou přes palisádu. Pozor!“ Ozvala se rána, která roztrhla oblohu vedví. Výbuch plamenů vyšlehl až ke hvězdám. Celý zámek se otřásl výbuchem. Pak nastalo ticho a pomalu se rozptýlující kouř odhalil kráter na místě, kde ještě před okamžikem stálo skladiště.

Mohl bych vám vyprávět, jak Dom Vincente, sám zraněný, vedl vojáky branami zámku a dolů ze svahu na vyděšené černochy, kteří unikli výbuchu. Mohl bych vám vyprávět o nelítostném zabíjení, o našem vítězství a pronásledování uprchlíků.

Mohl bych vám také, Messieurs, vyprávět, jak jsem byl odtržen od naší skupiny a ztratil se hluboko v džungli, neschopen najít cestu na pobřeží.

Mohl bych vám vyprávět, jak jsem padl do zajetí bandy lovců otroků, a jak se mi podařilo jim uniknout. Ale to nemám v úmyslu. To samo o sobě by vydalo na další vyprávění, a já chci mluvit o de Montourovi. Hodně jsem přemýšlel, jestli se opravdu de Montourovi podařilo dostat se ke skladu a vyhodit ho do vzduchu, nebo jestli to všechno bylo jen dílem náhody.

Že by člověk, byť posedlý d'áblem, mohl přeplovat řeku plnou krokodýlů, se mi zdálo nemožné. A pokud se mu to přece jen nějakým zázrakem podařilo, musel vyletět do vzduchu společně s prachárnou. Jedné noci jsem na pokraji vyčerpání vyšel z džungle a spatřil pobřeží a blízko břehu malou chatrč. Vydal jsem se k ní, měl jsem v úmyslu tam přespat, pokud to dovolí hmyz a hadi.

Překročil jsem práh a zarazil se uprostřed kroku. Za ručně zhotoveným stolem seděl muž. Když jsem vstoupil, zvedl hlavu a světlo měsíce mu zalilo tvář.

Sevřela mne hrůza. Byl to de Montour, a měsíc byl v úplňku!

Stál jsem tam, neschopen pohybu. Pomalu se postavil a přistoupil blíž. A jeho tvář, přestože byla vyčerpaná jako tvář někoho, kdo nahlédl až na dno pekla, byla tváří normálního člověka!

„Pojď dál, příteli,“ řekl a jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně, „pojď dál a neboj se mě. Ten démon je navždy pryč.“

„Ale řekni mi, jak jsi ho přemohl?“ vykřikl jsem, když jsem nadšeně tiskl jeho ruku.

„Když jsem běžel k řece, sváděl jsem strašlivý boj,“ odpověděl. „Ale poprvé za celou tu dobu má mysl získala navrch, alespoň na okamžik, právě tak dlouhý, abych splnil své poslání. A věřím, že svatí mi přišli na pomoc, protože jsem dával život svůj za životy jiných. Skočil jsem do řeky a v okamžiku se kolem mne hemžili krokodýli. Bojoval jsem s nimi, opět v moci démona, a pak mě najednou ta věc opustila.

Vylezl jsem z vody a podpálil sklad. Výbuch mě odhodil stovky stop daleko a celé dny jsem se potuloval džunglí v zatemnění smyslů.

Ale přišel úplněk, po něm další, a démon už se nevrátil. Jsem volný, konečně jsem volný!“

A radostné nadšení zabarvilo jeho slova: „Má duše je volná. Zní to neuvěřitelně, ale ten ďábel teď leží někde na dně řeky, nebo možná obývá tělo jednoho z těch ohromných plazů, kteří brázdí vody Nigeru!“

Přeložil Jan Kantůrek